

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 18532/12
Darko LEŠTEK
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući 20. veljače 2018.
u vijeću u sastavu:

Aleš Pejchal, *predsjednik*,
Armen Harutyunyan,
Jovan Ilievski, *suci*,

i Renata Degener, *zamjenica tajnika Odjela*,

uzimajući u obzir gore navedeni zahtjev podnesen 24. veljače 2012.
godine,

uzimajući u obzir očitovanje koje je dostavila tužena Vlada i odgovor na
očitovanje koje je dostavio podnositelj zahtjeva,
nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Darko Lešek, hrvatski je državljanin, rođen
1962. godine i živi u Zagrebu. Pred Sudom ga je zastupala gđa
K. Abramović, odvjetnica u Zagrebu.

2. Hrvatsku Vladu („Vlada“) zastupala je njezina zastupnica, gđa Š.
Stažnik.

A. Okolnosti predmeta

3. Činjenično stanje predmeta, kako su ga iznijele stranke, može se
sažeti kako slijedi.

1. Prekršajni postupak

4. Dana 23. studenoga 2005. godine Prekršajni sud u Zagrebu proglasio je podnositelja zahtjeva krivim za nasilničko ponašanje u obitelji pred maloljetnim djetetom jer je 14. studenoga 2005. godine pred svojom maloljetnom kćeri usmeno vrijeđao bivšu suprugu i polio ju vodom. Osuđen je na kaznu zatvora u trajanju od trideset dana.

5. Visoki prekršajni sud odbio je naknadnu žalbu podnositelja zahtjeva 9. prosinca 2005. godine te je rješenje time postalo pravomoćno tog istog datuma.

2. Postupak po optužnici

6. Dana 27. srpnja 2005. godine na Županijskom sudu u Zagrebu pokrenuta je istraga protiv podnositelja zahtjeva u vezi s tvrdnjama da se tijekom dužeg razdoblja nasilno ponašao pred maloljetnim djetetom. Protiv podnositelja zahtjeva podnesen je optužni prijedlog Općinskom kaznenom sudu u Zagrebu 27. srpnja 2006. godine.

7. Dana 4. ožujka 2009. godine Općinski kazneni sud u Zagrebu proglasio je podnositelja zahtjeva krivim za zapuštanje i zlostavljanje maloljetnog djeteta, nasilničko ponašanje u obitelji i prijetnje u razdoblju od lipnja 2002. do sredine prosinca 2005. godine, što je također uključivalo i događaj od 14. studenoga 2005. godine. Izrečena mu je kazna zatvora u trajanju od deset mjeseci te je primijenjena uvjetna osuda s rokom kušnje u trajanju od dvije godine.

8. U naknadnoj žalbi podnositelj zahtjeva nije iznio pitanje svojeg dvostrukog suđenja i kažnjavanja za isto djelo.

9. Dana 16. veljače 2011. godine Županijski sud u Zagrebu potvrdio je osudu podnositelja zahtjeva za zapuštanje i zlostavljanje maloljetnog djeteta i za nasilničko ponašanje u obitelji te je odbio optužbe za prijetnju jer je u međuvremenu nastupila zastara u odnosu na te optužbe. Njegova osuda smanjena je na kaznu zatvora u trajanju od devet mjeseci s jednakim rokom kušnje.

10. Podnositelj je u ustavnoj tužbi od 2. svibnja 2011. godine prvi put prigovorio da mu je dva puta suđeno i da je dva puta kažnjen za isto djelo. Ustavni sud odbacio je tu ustavnu tužbu 21. rujna 2011. godine.

B. Mjerodavno domaće pravo

11. Mjerodavni dio Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine br. 152/2008, 76/2009, 80/2011, 91/2012) glasi:

Načela kaznenog postupka**Članak 12.**

„(1) Nitko ne može biti ponovno kazneno progonjen za djelo za koje je već bio suđen i za koje je donesena pravomoćna sudska presuda.

...“

Članak 452.

„Presudu kojom se optužba odbija sud će izreći ako:

...

5. je optuženik za isto djelo već pravomoćno osuđen, oslobođen optužbe ili je postupak protiv njega rješenjem pravomoćno obustavljen.

...“

Žalbene osnove**Članak 469.**

„Povreda kaznenog zakona postoji ako je kazneni zakon povrijeđen u pitanju:

...

3. ima li okolnosti koje isključuju kazneni progon, a osobito je li ... stvar već pravomoćno presuđena,

...“

PRIGOVOR

12. Podnositelj je u svojem zahtjevu prigovorio na temelju članka 4. Protokola br. 7. uz Konvenciju da mu je dva puta suđeno i da je dva puta kažnjen za isto djelo.

PRAVO**Članak 4. Protokola br. 7.**

13. Podnositelj zahtjeva prigovorio je da mu je dva puta suđeno i da je dva puta kažnjen u odnosu na događaj od 14. studenoga 2005. godine. Pozvao se na članak 4. Protokola br. 7. uz Konvenciju, čiji mjerodavni dio glasi:

„1. Nikome se ne može ponovno suditi niti ga se može kazniti u kaznenom postupku iste države za kazneno djelo za koje je već pravomoćno oslobođen ili osuđen u skladu sa zakonom i kaznenim postupkom te države.

...“

1. Tvrdnje stranaka

14. Vlada je tvrdila da podnositelj zahtjeva nije pravilno iscrpio domaća pravna sredstva jer je pitanje svojeg dvostrukog suđenja i kažnjavanja prvi put iznio u svojoj ustavnoj tužbi. Međutim, taj je prigovor trebao iznijeti čim je njegova prva osuda postala pravomoćna, to jest, tijekom suđenja pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu, a svakako u svojoj žalbi protiv prvostupanjske presude donesene u postupku po optužnom prijedlogu.

15. Podnositelj zahtjeva tvrdio je da je iznošenjem mjerodavnog pitanja pred Ustavnim sudom pravilno iscrpio domaća pravna sredstva.

2. Ocjena Suda

16. U skladu s člankom 35. stavkom 1. Konvencije Sud predmet može razmotriti tek nakon što se iscrpe sva domaća pravna sredstva. Svrha je članka 35. državama potpisnicama dati priliku da spriječe ili isprave povrede za koje se navodi da su ih počinile, prije nego se ti navodi podnesu Sudu (vidi, primjerice, *Gherghina protiv Rumunjske* [VV] (odluka), br. 42219/07, stavak 84., 9. srpnja 2015.).

17. Obveza iscrpljenja domaćih pravnih sredstava stoga traži da se podnositelj zahtjeva posluži uobičajenim pravnim sredstvima koja su dostupna i dostatna u odnosu na njegove prigovore na temelju Konvencije. Postojanje predmetnih pravnih sredstava mora biti dovoljno sigurno ne samo u teoriji nego i u praksi, jer će im inače nedostajati potrebna dostupnost i djelotvornost. Da bi bilo djelotvorno, pravno sredstvo mora moći izravno ispraviti pobijano stanje stvari i mora nuditi razumne izgleda za uspjeh (ibid., st. 85.).

18. Sud napominje da podnositelj zahtjeva nije iznio pitanje svojeg dvostrukog suđenja i kažnjavanja bilo tijekom suđenja pred Općinskim kaznenim sudom u Zagrebu bilo u svojoj žalbi protiv prvostupanjske presude donesene 4. ožujka 2009. godine. Sud je već smatrao da se prigovori zbog nepoštenosti postupka najbolje rješavaju u postupku u vezi s kojim su takvi prigovori uloženi (vidi *Tarbuk protiv Hrvatske*, br. 31360/10, st. 33., 11. prosinca 2012.). Isto vrijedi i za pravilo *ne bis in idem*.

19. Sud napominje da je pravilo *ne bis in idem* jedno od načela kaznenog postupka u Hrvatskoj (vidi članak 12. Zakona o kaznenom postupku, stavak 10. ove odluke). Kada je optuženik za isto djelo već pravomoćno osuđen ili oslobođen optužbe ili je postupak protiv njega rješenjem pravomoćno obustavljen, izriče se presuda kojom se optužba odbija (vidi članak 452. Zakona o kaznenom postupku, citiran u stavku 10. gore). Međutim, prvostupanjski je sud teško mogao znati je li optuženik već bio pravomoćno osuđen ili oslobođen optužbe za isto djelo, osim ako obrana nije iznijela takav prigovor. Unatoč činjenici da je osuda podnositelja zahtjeva u prekršajnom postupku postala pravomoćna u prosincu 2005. godine, a

njegovo je suđenje pred Općinskim sudom u Zagrebu trajalo do ožujka 2009. godine, podnositelj zahtjeva ni u kojem trenutku u tom razdoblju nije obavijestio Općinski kazneni sud u Zagrebu o svojoj osudi od strane prekršajnog suda.

20. Štoviše, povreda pravila *ne bis in idem* također predstavlja razlog za žalbu protiv prvostupanjske presude. Stoga nema sumnje da je žalba protiv prvostupanjske presude bila prikladno pravno sredstvo za podnositeljeve prigovore. Međutim, podnositelj nije iznio to pitanje u svojoj žalbi. Zapravo ga je prvi puta iznio u svojoj ustavnoj tužbi.

21. U nekoliko predmeta u odnosu na Hrvatsku, Sud je već smatrao da su podnositelji zahtjeva, iznoseći iste prigovore koje su iznijeli pred Sudom tijekom cijelog domaćeg postupka, pravilno iskoristili domaća pravna sredstva, i da je to uobičajeno korištenje domaćih pravnih sredstava, kako to zahtijeva članak 35., stavak 1. Konvencije (vidi naprijed citirani predmet *Tarbuk*, st. 32.; *Zrilić protiv Hrvatske*, br. 46726/11, st. 46.-48., 3. listopada 2013.; *Horvatić protiv Hrvatske*, br. 36044/09, st. 70., 17. listopada 2013.; i *Marić protiv Hrvatske*, br. 50132/12, st. 53., 12. lipnja 2014.). Nepoštivanjem ovih zahtjeva, podnositelj u ovom predmetu nije pravilno iscrpio domaća pravna sredstva.

22. U skladu s time, zahtjev se mora odbaciti na temelju članka 35., stavaka 1. i 4. Konvencije zbog neiscrpljivanja domaćih pravnih sredstava.

Iz tih razloga Sud jednoglasno

Utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

Sastavljeno na engleskome jeziku i otpravljeno u pisanom obliku dana 15. ožujka 2018. godine.

Renata Degener
Zamjenica tajnika

Aleš Pejchal
Predsjednik

© 2018 Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava

Ured zastupnika Republike Hrvatske pred Europskim sudom za ljudska prava provjerio je točnost prijevoda, te proveo lekturu i pravnu redakтуру istoga.